

[Korsgaard.]

Sandhed har en Mission. Jeg tror at turde sige, at ingen betydende Skuespiller i dette Land vil benægte, at det kongelige Teaters Opretholdelse som Statsscene for Skuespilkunstens Skyld, for det danske Sprogs Skyld, har en overordentlig Interesse.

Tager vi Operaen, saa kan der naturligvis ikke være den mindste Tvivl om, at indtil Radiofonien kom frem, var det kongelige Teaters Betydning for Musiklivet saa aldeles afgørende, at indtil da kunde der i hvert Fald ikke være mindste Tvivl om, at der fra et kulturelt Synspunkt var god Begrundelse for at støtte Operaen. Her kan man vel nok sige, at med Radiofoniens Udvikling kan Svaret ikke gives saa afgørende. Men det er min Tro, at Radiofonien og det kongelige Teater i Fremtiden bør komme ind i et meget nøje Samarbejde. En af de afgørende gode Ting ved hele Nyordningen er for mig netop dette, at saaledes som Forslaget tænkes ført ud i Livet, maa det blive ensbetydende med et nøje Samarbejde imellem Radiofonien og Operaen og Musiklivet overhovedet.

Tilbage har vi saa Balletten. Og hvilken Interesse har da den? Ja, Balletten paavirker jo Mennesker højest forskelligt, nogle falder i Søvn over den, for andre — og til dem maa jeg sige, at jeg selv hører — er den en Nydelse af høj Rang; jeg kan komme forholdsvis træt og maaske ogsaa en Smule mismodig i Teatret, og saa kan de danse Livsglæde ind i mit Sind, det skal jeg ikke i mindste Maade lægge Skjul paa, men at Balletten, som Redaktør Gulmann ved en eller anden Lejlighed for nylig saa udmærket udtrykte det, for Ynden i vort Land har stor Betydning, derom nærer jeg ikke Tvivl, og det er da ogsaa en Kendsgerning, at den danske Ballet verdensmæssigt set, har man vist Lov til at sige, staar meget højt, og givet er det, at uden Statstilskud vil Balletten ikke kunne opretholdes.

Alt taget i Betragtning er jeg altsaa særdeles tilfreds med, at Ministeren gennem sit Forslag gør et Forsøg paa at opretholde de tre Kunstarter. Nu ved vi jo, at der fra Partiet Venstres Side er taget Afstand herfra, i alt Fald paa en vis Maade. Tilsyneladende er Meningsforskellen maaske større indenfor Venstre, end man rent uvilkkaarligt skulde tro, men enten man vedtager det Ændringsforslag, som er stillet af Venstres samtlige Medlemmer i Finansudvalget, eller man vedtager det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) alene, vil Resultatet, tror jeg, blive det samme, for i Vedtagelsen af et Tilskud paa blot 250 000

Kr. vilde der ligge, tror jeg, at vi maatte opgive vor Opera og Ballet. Det er altsaa det, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) forlanger skal gøres med det samme, gennem sit Forslag om en Tekstanmærkning, som rent ud sagt forbyder, saa vidt jeg forstaar, at der overhovedet synges paa det kongelige Teaters Scene. Jeg mener altsaa, at der reelt i Virkeligheden ikke er saa forfærdelig stor Forskel paa de to Forslag. Nu kan Venstrepartiet godt bebrejde og til en vis Grad med Rette bebrejde den højtærede Undervisningsminister, at han har fremsat sit Forslag for sent, men det forekommer mig, at den Brutalitet, som der efter min Mening ligger i begge de fra Venstres Side fremsatte Forslag, kommer i Virkeligheden til at gaa ud paa for Smed at rette Bager, idet Forslagene gennemført jo vilde betyde en Masseopsigelse indenfor det kongelige Teater, ja, en fuldstændig Knusning af Værdier, som efter en Gang at være lukket ude ikke let kan tilvejebringes igen. Jeg maa derfor sige, at begge Venstres Ændringsforslag paa det paagældende Omraade for mig at se er meget beklagelige. Det er vel heller ikke nogen stor Hemmelighed, at det ikke er alle indenfor Venstre, der har ønsket at foreslaa dette. En Afstemning senere vil sikkert vise, hvorledes de enkelte Medlemmers Stilling er, og jeg vil dog haabe, at paa et Omraade som det paagældende skulde det ikke være Partidisciplinen alene, der dikterede, om man kunde gaa med til et eller andet, naar man ellers personligt mente, at det vilde være rigtigt at gaa den Vej, som det foreliggende Forslag gav Udtryk for. Det foreliggende Forslag, som altsaa bygger paa, at der skal gives 750 000 Kr. i det kommende Aar, og at der paa anden Maade ekstraordinært skal skaffes Penge fra Radiofonien til Teatret, betyder, hvis Budgettet i øvrigt kan holde, en meget stor Nedsættelse af det Tilskud, Staten hidtil har ydet det kongelige Teater.

Det vil vides, at der har været stærke Ønsker fremme om, at de Kommuner, som ligger særlig nær ved Teatret, først og fremmest København, Frederiksberg og Gentofte, skulde yde Tilskud til Teatret, og det vil ogsaa vides, at en Forudsætning for den foreslaaede Ordning, som kun skal gælde for et Aar, er, at der fra Ministerens Side bliver gjort de mest indtrængende Forestillinger overfor de paagældende Kommuner om at yde et passende Tilskud. Det er ligeledes kendt — og jeg kunde da ønske at faa bekræftet af Ministeren, at Ministeren er enig heri — at en Forudsætning for Ordningen er, at man gennem et Rigsdags-